

„Wana Willem räägib igaihele töt,“ hüüdis kurbjas — „olgo saks ehk tallopoeg, tema neid ei larda, sest Willemi kukur on rassem, kuda kadunt wana herra ütles. Mina sefuggust raha ei himusta, mis peremeche kaewo ajab, ehk temale oheliko laela ümber keerutab.“

Aidamees palus isandat klaasi põhja tühendada, käskis uued klaasid lauale tua, ja küsis siis wõera isanda käest: kas ei peaks võimalik olema ilma sõrmeweristamata maaha pandud raha üleswõtta?

„Keist asjust wõiks palju rääkida,“ kostis isand — „kui kõil rahwa lori kokopannakse, mis selle pärast siin ja seal luisatakse. Kes neid jutusi tohib uskuda.“

„Meie ei himusta rahwa lori ega luiskamist kuulda,“ kostis aidamees — „waid üksnes seda: mis teie arwate? — Mino film peaks mind kurjast petma, kui tema teie nina otsast seda ei näe, kuidas teie palju enam teate, kui ülestunnistate!“

„Kes teie filmale niisugust tarkust andis?“ küsis isand naeratades, pani siis oma käe aidameeche suu peale ja ütles: „Tasa, tasa, wennikene! seinadel on mõnikord ärksad kõrwad.“

Isandal on õigus! — kiitis Hans: — niisugune jut ei kõlba kõigile, waid üksnes walitsetud kõrwadelle. Paneme wahetuks finni ja sarkame siis magusat jutu isekeskis.

Teised olid Hanso nõuuga rahul; sellepärast potasid nemad, kunni kõrtsmik klaasid teipirova sai

täitnud. Hans käskis kõrtsoperemeche wälja minnes ukse finni panna, ega kedagi hinge sisse lasta. — Kõil kõrtsmikud on helde kustruga wõeraste wasto sõnakuulikud; ka Leppiko peremees ei tõrkunud Hanso tahtmise wasto, waid lubas kindlaste käsko täita.

Meie targad mehed olid nüüd lambris isekeskis, kus wõeras isand sedamaid rääkima hakas.

„Maa-ilmas sünnib mõnda,“ — ütles tema — „mis üksnes rumala filmas imelik ja mõistmata näitab, aga kellest targemad inimesed selget aru oskavad. Tarkus leitakse mitme karwaline; teie kirikõpetajad ja muud koolitud mehed oskavad sest palju äraseleletada, mis kirja- ja õpetuse tarkuseks arwatakse. Teine tarkus on loomuse sala-seadmistest, mis õpetud rahwal nisama wõerad kui suuremal hulgal on, ja kellest üksnes wähi walitsetud õnnelikud inimesed täieliko otsust saawad. Mittokord tuleb õn kogemata juhtumisel, kuidas teile oma teadusest tükikese tahan jutustada. Poisikese põlwes käisin ükskord wanal onul wõersis, kes Karonõmme weiskil elas. Duo poegadega seltsis läksime ühel õhtul wähi. Pika warraste otsa jõodaks pandud konnad lasti wee põhja, ja oli meil wäga suur rõõm, kui jõoda warrast fergitades kuus ja seitse wähi ühefõrraga natta warisesid. Süda õõ aeal jäi wähi saak arwemaks, kaldal istudes kipus unimulle peale, kui äkitselt üks ele tulewalguus mino filma paistis. Pead ülesse tõstes nägin ühe tulise fiko taewa al lendes, ja kostis imeliko elaja meher-